

[Tove Jørgensen.]

løb, der faktisk betales. Dette svar er Greve kommunalbestyrelse bekendt med.

Der skal endvidere henvises til svar af 20. juli 1977 fra boligministeriet, hvoraf det klart fremgår, at § 4 i boligsikringsloven tager sigte på at fastslå, at det ved beregning af boligsikringsydelsen er den egentlige lejebetaling, der danner grundlag, selv om denne ikke udgør den fulde kontraktlige leje.

Boligminister *Ove Hoves* svar (29/7 77):

Som det fremgår af begrundelsen, har spørgsmålet sammenhæng med en huslejeboykot i den almennyttige bebyggelse »Askerød«, der er en afdeling af Vridsløselille Andelsboligforening.

For at få balance mellem afdelingens indtægter og udgifter har boligforeningen forhøjet boligafgiften med ca. 10 pct. Denne forhøjelse betales ikke af alle beboere.

Greve kommunalbestyrelse skal efter reglerne om almennyttige boligselskabers virksomhed påse, at bebyggelsens drift og økonomi er i orden, og kommunalbestyrelsen administrerer også boligsikringsordningen.

Efter boligsikringsloven har lejere ret til at få udbetalt boligsikring, når de opfylder lovens betingelser. Boligsikringsydelsen skal dække betalingen af en del af huslejen, og det er ud fra lovens regler herom, at jeg i et svar til folketingets boligudvalg af 27. juni 1977, som Greve kommunalbestyrelse er bekendt med, har sagt, at lejere skal have udbetalt boligsikring af den leje, de rent faktisk betaler til boligselskabet. Jeg har samtidig udtalt, at en kommunalbestyrelse for at kunne beregne og udbetale boligsikring må forlange sikre oplysninger om den faktiske lejebetaling.

Lovens regler bygger selvsagt på den normale situation, at lejerne på lovlig måde betaler hele den leje, som de skal efter boligoverenskomsten eller lejeaftalen. Det spørgsmål kan derfor – som Greve kommunalbestyrelse har gjort – rejses, om ikke udbetaling af den boligsikring, lejeren har ret til, kan holdes tilbage, så længe en lejer deltager i en ulovlig huslejeboykot og ikke betaler sin fulde leje på lovlig måde.

Om den enkelte lejer i det konkrete tilfælde har ret til udbetaling af boligsikring, skal kommunen afgøre. Kommunens afgørelse kan indbringes for amtet, hvis afgørelse igen kan indbringes for boligministeriet.

Jeg har foran givet udtryk for min princi-

pielle holdning til udbetaling af boligsikring efter lovens regler, men jeg har ikke taget stilling til nogen konkret afgørelse fra kommunalbestyrelsen.

Jeg har imidlertid nu den 25. juli 1977 modtaget en konkret klage fra en beboer i bebyggelsen. Denne henvendelse er omgående sendt til udtalelse i kommunen og vil, når kommunalbestyrelsens svar foreligger, blive afgjort af amtet.

Jeg må gå ud fra, at kommunalbestyrelsen, når afgørelsen til sin tid foreligger, vil administrere boligsikringsordningen i overensstemmelse hermed.

Af *Voigt* (FP) til arbejdsministeren (26/7 77):

»Finder ministeren, det er rimeligt, at embedsmænd i ministeriet offentligt udtaler, at angreb på arbejdsformidlingen gang på gang viser sig at være et rent postulat?«

(Spm. nr. 417).

Begrundelse.

I dagbladet Politiken den 26. juli 1977 udtaler kontorchef i arbejdsministeriet Per Kirstein sig på denne måde. Desuden finder kontorchefen, at det ikke er særlig produktivt at bruge tid på den slags ting.

Nu er det imidlertid således, at embedsmænd i f. eks. arbejdsministeriet og arbejdsdirektoratet bl. a. får deres løn for at undersøge de forhold, der bl. a. bliver rejst gennem spørgsmål til ministrene. Og det gælder faktisk, hvad enten de bryder sig om spørgsmålene eller ej – og hvad enten de mener det er værd at bruge tid på eller ej.

Det må være ministerens opgave – som øverste myndighed for ministeriet og direktoratet – at gøre embedsmændene opmærksom på, at det ikke tilkommer disse offentligt at udtale, om de finder en undersøgelse eller redegørelse værd at bruge tid på eller ej.

Arbejdsminister *Erling Jensens* svar (4/8 77):

I dagbladet Politiken fra den 26. juli 1977 gengives udtalelser, som en embedsmand i arbejdsministeriet er fremkommet med, bl. a. gående ud på, at arbejdsformidlingen ikke er pletfri, men at angrebene på arbejdsformidlingen ofte viser sig at være rene postulater, som snarere afspejler lidenskaber og misforståelser end realiteter. Den pågældende embedsmand